

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 18C/272/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212228442
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Miková
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2014:7212228442.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II sudkyňou JUDr. Alenou Mikovou vo veci žalobcu F. X..H..E., F. XX, W., G.: XX XXX XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanej X. H. - P. X. X. H., Ž. A. XX, W. v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy

rozhodol:

Žaloba sa **z a m i e t a**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou zo dňa 27. 9. 2012 žalobca uplatnil voči žalovanej právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/03 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. K vzniku ujmy na právach žalobcu malo dôjsť v exekučných konaniach vedených Okresným súdom Košice II (ďalej „exekučný súd“), v ktorých žalobca tvrdil existenciu nesprávneho úradného postupu. Tento odôvodňoval porušením povinnosti exekučného súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote resp. v primeranom čase bez zbytočných prieťahov, pretože o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd nerozhodol v stanovenej 15- dňovej zákonnej lehote, ako táto lehota podľa tvrdení žalobcu vyplývala z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj tým, že exekučný súd pri preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, výsledkom ktorej činnosti bolo zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, konal bez splnenia zákonných podmienok. Podľa tvrdení žalobcu, napriek tomu, že exekučný súd nekoná podľa ust. §40 zákona o rozhodcovskom konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku, nad rámec svojich zákonných kompetencií v exekučných konaniach vykonal úkony opätovného komplexného rozhodovania o veci, preskúmaval právoplatné a vykonateľné rozsudky rozhodcovského súdu, zisťoval skutkový stav vo veci samej a aplikoval právne normy spôsobom, ktorého výsledkom je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa. Exekučný súd svojím nelegálnym postupom zmaril možnosť uplatnenia práva žalobcu, keď na jednej strane právne relevantný exekučný titul-rozsudok rozhodcovského súdu nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty vyplývajúcej z § 41 zákona o rozhodcovskom konaní, a súčasne je tento rozsudok rozhodcovského súdu materiálne nevykonateľný. Existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je tak vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Žalobca vyčíslil škodu na majetku ako škodu zodpovedajúcu sume istiny s príslušenstvom, ktorá mu vyplývala z právoplatných rozhodcovských rozsudkov, konanie o ktorých už nemôže byť predmetom súdneho konania a nemôže sa ich žalobca z toho dôvodu domáhať. Nemajetkovú ujmu vyčíslil ako dvadsať percentný podiel majetkovej škody. Nemajetkovú ujmu odôvodnil frustráciou, úzkosťou, pocitmi nespravodlivosti i nedôvery v právo u členov riadiacich orgánov spoločnosti žalobcu, zánikom plánovaných podnikateľských aktivít v dôsledku vyvolanej straty zisku z už realizovaného obchodu a vznikom neistoty v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré by spoločnosť žalobcu mohla prijať.

Na základe uznesenia súdu o spojení vecí na spoločné konanie zo dňa 4. 10. 2012 č. k. 18C/272/12-8, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. 10. 2012, sa predmetom tohto súdneho konania stali aj veci pôvodne vedené pod sp. zn. 18C/271/2012, 18C/269/2012, 18C/268/2012, 18C/267/2012, 18C/262/2012, 18C/261/2012, 18C/260/2012, 18C/258/2012, 18C/256/2012, 18C/255/2012, 18C/252/2012, 18C/247/2012, 18C/242/2012. Na základe rozhodnutia o spojení vecí, predmetom sporu je tak nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vyplývajúci z konania Okresného súdu Košice II v exekučných veciach žalobcu ako oprávneného voči povinnému T. W., A. X. X. XXXX X.. N. B. XXXXX/XX, XXEr XXXX/XX; U. F. W., A.. XX. X. XXXX, Q. O. X.. N.. XXEr XXXX/XX B. XXXX/XX; B. P.E., A.. X. XX. XXXX, Q. O. X.. N.. XXEr XXXX/XX B. XXXX/XX; O. F., A.. XX. X. XXXX Q. O. X.. N.. XXER XXXX/XX B. XXXX/XX; P. M., A.. XX.XX.XXXX, Q. O. X.. N.. XXEr XXX/XX B. XXXXX/XX; P. M., A.. XX. X. XXXX Q. O. X.. XXEr XXXX/XX B. XXXXX/XX; Q. Y., A.. XX. X. XXXX Q. O. X.. N.. XXER XXXX/XX B. XXXXX/XX; U. P., A.. XX. XX. XXXX Q. O. X.. N.. XX B. XXXX/XX B. XXXX/XX; X. O., A.. XX. X. XXXX Q. O. X.. N.. XX B. XXXX/XX B. XXXX/XX; U. O., A.. X. X. XXXX Q. O.Í. X.. N.. XXEr XXXX/XX B. XXXX/XX; F. O., A.. X. X. XXXX, Q. O. X.. N.. XXEr XXXX/XX B. XXXX/XX; U. L., A.. XX.X.XXXX Q. O.Í. X.. N.. XX B. XXXX/XX B. XXXXX/XX; D. S., A.. XX. X. XXXX, Q. O. X.. N.. XX B. XXX/XX B. XXXXX/XX; H. C., A.. XX. X. XXXX Q. O. X.. N.. XX B. XX/XX B. XXXXX/XX.

Náhrada škody uplatnená žalobcom vo vzťahu k jednotlivým exekučným konaniam v súhrne zodpovedá sume XX.XXX,XX eur, náhrada nemajetkovej ujmy predstavovala 20% podiel z tejto škody a činí X.XXX,XX eur.

Žalovaný poukazujúc na podmienky zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci podľa zákona č. 514/03 Z.z. uvádzal, že žalovaný nesplnil žiadny z predpokladov vzniku zodpovednosti. Exekučný súd nemohol svojím konaním a rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie prekročiť svoju rozhodovaciu právomoc, nakoľko vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, osobitne nekalú povahu rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, ktorý záver vyplýva tak z judikatúry Európskeho súdneho dvora vo veci Asturcom C40/08 ako aj judikatúry slovenských súdov, keď v tomto smere poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č. IV US 60/2011, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 146/11, 3 MCdo 11/10, 5 Cdo 291/10.

V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd je povinný i oprávnený preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, a iba v prípade, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, či exekučného titulu so zákonom, v 15-dňovej lehote poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Pritom najneskôr s účinnosťou od 1. 6. 2011, keď znenie § 44 ods. 2 explicitne stanovilo, že táto lehota neplatí ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, nemohlo dôjsť porušeniu práv žalobcu. Avšak aj v predchádzajúcom období exekučným titulom na posudzovanie ktorého sa nevzťahovala 15-dňová lehota boli rozhodnutia rozhodcovskej komisie, čo bolo možné primerane vzťahovať aj na posudzovanie materiálnej vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov. Aj v prípade, ak by nedošlo k dodržaniu 15- dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie alebo k odmietnutiu žiadosti o udelenie poverenia, pri posúdení toho, či nedodržaním lehoty mohlo dôjsť k ujme na právach žalobcu je dôležité vychádzať aj z judikatúry Ústavného súdu SR. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I US 16/02, v ktorom ústavný súd konštatoval, že nedodržanie lehoty ustanovenej v zákone sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, ale rozhodujúce sú všetky okolnosti danej veci. Pojem zbytočné prieťahy obsiahnutý v článku 48 ods. 2 Ústavy SR je pojem autonómny, ktorý je potrebné vykladať a aplikovať vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti veci, keďže ani v prípadoch porušenia takej lehoty, postup dotknutého štátneho orgánu sa nemusí vyznačovať významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako prieťahy zbytočné v zmysle článku 48 ods. 2 Ústavy.

Posudzovanie zákonnosti a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok si vyžadujú osobitný prístup aj vzhľadom nato, že sa jedná o právne vzťahy podliehajúce režimu spotrebiteľských zmlúv. Navyše v prípade tých žiadostí o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré boli podané v konaniach po 1. 6. 2011 nemajú námietky žalobcu ani žiadne opodstatnenie. Súčasne žalovaný zdôraznil, že všeobecný súd nemá kompetenciu posudzovať existenciu prieťahov v exekučnom konaní, táto právomoc je daná len Ústavnému súdu SR, prípadne ich môže konštatovať predseda súdu v konaní o sťažnosti podľa zák.č 757/04 Z.z.. Súd konajúci o náhrade škody vzniknutej z titulu prieťahov v súdnom konaní, môže posudzovať splnenie predpokladov jej náhrady len v prípade, ak by prieťahy boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR, čo v danom prípade absentuje. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného

súdu SR sp.zn. I US 476/12, ktoré konštatovalo neopodstatnenosť sťažností žalobcu na prietahy v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I, okrem iného aj z dôvodu, že doterajšia dĺžka konaní, v ktorých sťažovateľ namietal porušenie svojich práv nebola takej povahy, aby už len na jej základe bolo možné vysloviť porušenie práv sťažovateľa - žalobcu.

Žalovaný namietal opodstatnenosť nároku žalobcu na náhradu škody aj z dôvodov, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je v príčinnej súvislosti s tvrdenou nevymožiteľnosťou pohľadávky. Je to práve žalobca, kto bol v konaní nečinný a nesnažil sa získať exekučný titul iným spôsobom napr. podaním návrhu na začatie súdneho konania, pričom žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, aby mu v prípade uplatnenia pohľadávky proti povinným v súdnom konaní, bola priznaná pohľadávka v rozsahu žaloby, a teda, že jedinou príčinou pre ktorú sa nemôže domôcť svojho práva, je len úradný postup Okresného súdu Košice II. Žalobca nepredložil ani žiadne dôkazy o existencii a výške škody.

Vo vzťahu k odškodneniu nemajetkovej ujmy poukázal na podmienky jej náhrady ako vyplývajú z ustanovenia § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/03 Z. z., ktoré sa vzťahujú k samotnej osobe poškodeného, teda k žalobcovi ako obchodnej spoločnosti, čo prirodzene vylučuje, aby boli odškodňované pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“. Ak žalobca tvrdí zánik podnikateľských aktivít, plánov i ovplyvnenie podnikateľských postupov, žiadnym spôsobom tieto skutočnosti nekonkretizoval, nezdôvodnil a spôsob stanovenia nemajetkovej ujmy ako podielu 20% z majetkovej škody, nie je podložený žiadnymi reálnymi skutočnosťami, či rozumovou úvahou.

Žalovaný tiež zdôraznil, že nárok uplatnený žalobou je potrebné posudzovať aj s prihliadnutím na dobré mravy, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve v dôsledku jeho obchodných praktík nezlučiteľných so zásadami ochrany spotrebiteľa, o čom svedčil aj rad sťažností spotrebiteľov Európskej komisii. Táto v liste adresovanom Stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii konštatovala, že formulár zmluvných podmienok spoločnosti žalobcu obsahuje také ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa alebo flagrantne spotrebiteľov znevýhodňujú vo viacerých dôležitých aspektoch, pričom celkové náklady úverov predstavujú v niektorých prípadoch náklady takmer 100% ročne zo sumy získanej od spoločnosti žalobcu. Pokiaľ nejaká škoda žalobcovi mohla vzniknúť, vznikla mu práve v súvislosti s jeho spornými a negatívnymi podnikateľskými aktivitami.

Žalovaný sa bránil aj tvrdením, že pre uplatnenie nároku na súde neboli splnené podmienky, pretože nárok žalobcu nebol predbežne prerokovaný podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/03 Z.z.. Žalovaný uviedol, že dňa 23. 4. 2012 boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, no žalobca neposkytol potrebnú súčinnosť na doloženie dokladov preukazujúcich existenciu nároku, preto náhrada škody je uplatnená na súde predčasne.

Pojednávania, na ktorom bol vyhlásené rozhodnutie vo veci samej, sa riadne a včas predvolaní účastníci konania nezúčastnili, žalovaný súhlasil s konaním v neprítomnosti.

Žalobca žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že nebolo rozhodnuté o námietke zaujatosti a súčasne navrhoval doplnenie dokazovania znaleckým posudkom č. 1/14 a znaleckým posudkom „ktorý zadal ako objednávku“ znalcovi v odbore právne vzťahy k cudzine.

Krajský súd v Košiciach rozhodol ešte dňa 22. 10. 2012 svojím uznesením č. k. 5 NCc 72/12-35, ktoré bolo riadne doručené žalobcovi cestou jeho zástupcu dňa 23. 11. 2012, že konajúci sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania v danej veci.

Pokiaľ ide o návrhy žalobcu na dokazovanie, súdom bolo zistené, že žalobca do konania sp.zn. 36C 241/12 Okresného súdu Košice II doručil posudok č. 1/14. Existencia ďalšieho znaleckého posudku ani jeho súvislosť s prejednanou vecou preukazné v konaní neboli. Súd sa oboznámil s predmetným znaleckým posudkom, z ktorého vyhotovil kópiu, pričom zistil, že jeho obsah a závery nijako nesúvisia s predmetom sporu. Znalecký posudok č. 1/2014 bol vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave dňa 17. 1. 2014, a obsahuje vyčíslenie nákladov vzniknutých žalobcovi v súvislosti s administratívnymi a inými úkonmi žalobcu v exekučných konaniach ako sú náklady na tlač, poštovné, telefónne poplatky, mzdu zamestnancov a pod..

Pretože v zmysle § 119 Obč. súd. por. neboli zistené žiadne dôležité dôvody na odročenie pojednávania, súd rozhodol v neprítomnosti sporových strán.

Vo vzťahu k námietkam žalovaného o predčasnom uplatnení nároku na súde pre nesplnenie podmienky predbežného pojednania, súd poukazuje na ust. § 16 ods. 1 zák. č. 514/03 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2012, podľa ktorého, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku

alebo neuspokojenej časti nároku na súde. Nie je spochybňované, že žalobca žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podal, samotný žalovaný vo svojom procesom stanovisku doručenom súdu 23.1.2013 jednoznačne vyjadril, že nárok žalobcu neuznáva, teda ho neuspokojí, čím boli splnené podmienky vyžadované zákonom pre konanie o nároku žalobcu pred súdom.

Podľa ust. § 3 zák.č. 514/03 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti sa nemožno zbaviť.

Nárok žalobcu vychádza z tvrdenia, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu preskúmal podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku rozhodcovský rozsudok, čo žalobca označil za nesprávny úradný postup. Za zákonu odporujúci postup exekučného súdu žalobca považuje úplný judiciálny proces zahrňujúci zistenie skutkového stavu, výber právnych noriem a meritórne rozhodnutie vo veci. Podľa jeho názoru exekučný súd nemá legitimitu na vykonávanie úkonov smerujúcim k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým výsledkom, že veriteľ stratí možnosť vykonať svoje právo a dostáva sa do situácie, akoby exekučný titul bol zrušený.

Ako vyplýva z obsahu súdnych spisov v exekučných konaniach, ktoré sú predmetom tohto sporu, exekučný súd zamietol žiadosť exekútora o vydanie poverenia na výkon exekúcie, ktorého podkladom boli rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou a.s. s odôvodnením, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky majúcej charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, teda neplatného právneho úkonu. Rozhodcovské doložky sa týkali spotrebiteľských zmlúv uzavretých medzi žalobcom a povinnými v postavení spotrebiteľa, s ktorými žalobca osobitne nevyjednal rozhodcovskú doložku, ale včlenil ju do textu obchodných podmienok, ktorých znenie spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť, pričom charakter a obsah rozhodcovskej doložky spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Exekučný súd pritom vychádzal z rozhodnutia Európskeho súdneho dvora (ESD) C 40/08 Asturcom Telecommunicationes sl verzus Rodrigues Nogueira, poukázal na režim spotrebiteľských zmlúv a interpretačné pravidlá vyplývajúce zo smernice Rady 93/13/EHS z 5. 4. 1993 o ochrane spotrebiteľa ako aj judikatúru Európskeho súdneho dvora (C 240/98, C 243/98 a pod.). Uznesenia exekučného súdu o zamietnutí žiadostí o vydanie poverenia exekútorovi boli potvrdené tiež odvolacím Krajským súdom v Košiciach.

Rozhodcovský rozsudok bol žalobcom predložený ako exekučný titul v zmysle ust. § 41 ods. 1 Exekučného poriadku, a podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku podliehal preskúmvaniu exekučného súdu. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c, d / . Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.(§44 ods. 2 Exekučného poriadku)

Konštantnou judikatúrou (IV.US 60/2011, NS SR sp.zn. 3 MCdo 11/10, 5 Cdo 291/10, 3 Cdo 146/11, 3 Cdo 133/12) bolo ustálené, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd zaoberá aj tým, či k návrhu je pripojený spôsobilý exekučný titul. Súd ex offo skúma, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho rozhodnutie a vydanie, či je vykonateľné po stránke formálnej ako aj materiálnej. Exekučný súd bol teda oprávnený a povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy. V nadväznosti na rozhodnutia súdneho dvora (C 40/08 vo veci Asturcom) v súlade s výkladom smernice Rady EHS 93/13 z 5. 4. 1993, exekučný súd bol povinný ex offo preskúmať povahu rozhodcovskej doložky obsiahnutej v spotrebiteľských zmluvách, či sa nejedná o nekalú podmienku v zmluve a z toho vyvodit' príslušné dôsledky. Rozhodcovský rozsudok na vydanie, ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského rozsudku je nevykonateľný, majúci účinky paaktu-nulitného aktu.

Rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, neboli zrušené pre nezákonnosť, nebola konštatovaná ani nesprávnosť postupu exekučného súdu pri

preskúvaní exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, ktorý postup ako súčasť rozhodovacieho procesu, bol predmetom prieskumu súdu vyššieho stupňa, ktorý rozhodnutie exekučného súdu potvrdil. V tomto konaní súd teda ani nemôže opätovne, či inak, rozhodovať o veci, ktorá už bola predmetom súdneho konania a bolo o nej právoplatne rozhodnuté (§ 135, § 159 Obč. súd. por). Rozhodnutie vydané rozhodcovským súdom bez toho, aby mal k tomu založenú právomoc platne uzavretou rozhodcovskou doložkou, je ničotným aktom, nemajúcim právne účinky vo vzťahu medzi osobou oprávnenou a povinnou z tohto rozsudku (NS SR sp.zn. 3 Cdo 133/12, KS Trnava sp.zn. 10Co 308/11). Tento právny následok nevyplýval z činnosti exekučného súdu, ale z konania samotného žalobcu, ktorý neplatné rozhodcovské doložky dojednal.

Pokiaľ žalobca odôvodňoval nárok na náhradu škody tým, že exekučný súd nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote resp. v primeranom čase bez zbytočných prieťahov, súd ustálil, že sa domáhal ochrany svojich práv v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, a podľa článku 6 ods. 1 Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd o práve na prejednanie veci v primeranej lehote.

V zmysle článku 127 Ústavy SR, ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú ratifikovala Slovenská republika a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V súlade s ust. § 18, § 49 zák. č. 38/93 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, a konaní pred ním, ústavný súd koná o sťažnostiach fyzických, právnických osôb, ktoré tvrdia, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené ich základné práva alebo slobody, ak ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Žalobca ani netvrdil ani nepreukazoval, aby v exekučných konaniach, z ktorých si uplatňuje nárok na náhradu škody v súvislosti s nedodržaním zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia, bola konštatovaná Ústavným súdom SR alebo iným orgánom existencia prieťahov v konaní. Konajúci súd, ako súd patriaci do sústavy všeobecných súdov nemá zákonom danú právomoc na konštatovanie prieťahov v inom súdnom konaní, ktorú okolnosť možno dovodiť aj zo skutočnosti, že ústavný súd v konaní o sťažnostiach fyzických i právnických osôb na porušenia článku 48 ods. 2 Ústavy SR rozhoduje aj o prípadnom odškodnení sťažovateľa, ktorému môže priznať tiež náhradu ujmy spôsobenej zistenými prieťahmi v konaní, ktorú si žalobca uplatňuje v tomto spore. Záveru, že konajúci súd nemá kompetenciu na konštatovanie prieťahov v konaní iného všeobecného súdu, nasvedčuje aj znenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/03 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinné od 1.1.2013, podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prieťahoch v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenie sťažnosti, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR.

Pre posúdenie dôvodnosti tejto časti nároku žalobcu, tak absentuje základný predpoklad, ktorým je rozhodnutie príslušného orgánu, že exekučný súd nevydal rozhodnutie bez zbytočných prieťahov resp. v lehote primeranej.

Pre úplnosť súd dodáva, že v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. I US 16/02, pojem zbytočné prieťahy obsiahnuté v článku 48 ods. 2 Ústavy SR nemožno vykladať a aplikovať len vzhľadom na lehoty uvedené v zákone. So zreteľom na konkrétne okolnosti veci, sa totiž ani v prípadoch nedodržania zákonných lehôt, postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR.

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. 6. 2010 neupravovalo explicitne lehotu, v ktorej má exekučný súd rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia v prípade, ak zistil rozpor žiadosti, návrhu, či exekučného titulu so zákonom.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. 6. 2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Len výkladom bolo možné ustáliť, že aj o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia má súd rozhodnúť v stanovenej 15 dňovej lehote. Pritom je ale nepochybné, že pokiaľ návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, javili známky rozporu so zákonom, vyžadovalo sa dôslednejšie preverenie týchto skutočností a 15 - dňová lehota je neprimerane krátka. Aj z uvedených dôvodov s účinnosťou od 1. 6. 2010 bolo novelizované znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tak, že 15- dňová lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/d/, ktorým exekučným titulom bola notárska zápisnica obsahujúca právny záväzok, v ktorej povinná osoba súhlasila s vykonateľnosťou, a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií. Aj keď zákon o rozhodcovskom konaní zák.č. 244/02 Z. z. nepoužíval pojem „rozhodcovské komisie“, bolo možné analógiou legis vziať uvažovať uvedené ustanovenie aj na rozsudky rozhodcovského súdu, teda, že 15-dňová lehota na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia sa nevzťahuje aj na rozhodnutie rozhodcovského súdu. Výslovne zákonodarca takto upravil znenie zákona s účinnosťou od 1. 6. 2011, keď medzi exekučné tituly podľa § 41 ods. 1 písm. c/, d/, na preskúvanie ktorých sa nevzťahovala 15-dňová lehota, zaradil aj rozhodnutia rozhodcovských súdov. Bez ohľadu na zmeny v právnej úprave v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, však možno nepochybné konštatovať, že primeranosť lehoty na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti exekútora je vždy potrebné posudzovať vzhľadom na konkrétnosti prípadu ako to vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu. V dotknutých exekučných konaniach boli predmetom prieskumu rozhodcovské rozsudky vzťahujúce sa k spotrebiteľským zmluvám, pri ktorých bolo potrebné ex officio preskúmať platnosť rozhodcovskej doložky z hľadiska existencie neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, preto nedodržanie 15-dňovej lehoty by nebolo možné bez ďalšieho považovať za zásah do práv žalobcu.

Z obsahu exekučných spisov, ktoré sú predmetom sporu vyplýva, že exekučný súd rozhodol včas resp. v lehote primeranej povahe sporu.

Vo veci F. B. P.E. v exekučnom konaní sp. zn. 38Er 1899/11, EX 8157/11, o žiadosti doručenej súdu dňa 21. 7. 2011 bolo rozhodnuté dňa 5. 9. 2011.

V konaní povinnej O. F. sp. zn. 49Er 2063/12 EX 7497/12 bola žiadosť o vydanie poverenia doručená 27. 6. 2012, rozhodnutie o zamietnutí žiadosti je vydané dňa 23. 7. 2012.

V prípade povinnej P. M., sp. zn. 49Er 196/11 EX 18671/10 žiadosť bola doručená dňa 31. 1. 2011, exekútorovi bolo udelené poverenie dňa 15. 2. 2011, pričom k nedodržaniu zákonnej lehoty došlo zavinením na strane žalobcu, ktorý súdu k žiadosti predložil doklady nesúvisiace s návrhom na začatie exekučného konania, a svoj návrh musel upraviť a doplniť.

Vo veci povinnej U. P. X.. zn. 38Er 1094/11 EX 5450/11, bola žiadosť o udelenie poverenia doručená súdu 6. 5. 2011, ten o nej rozhodol 19. 5. 2011.

Vo veci X. O. X.p. zn. 35 Er 2308/12 EX 8304/12 o žiadosti doručenej dňa 19. 7. 2012 súd rozhodol dňa 1.8.2012, vo veci U. O. v konaní sp. 39Er 245/12 EX 8612/12, bola doručená žiadosť 21. 7. 2012, rozhodnuté o nej bolo dňa 15. 8. 2012, vo veci F. O. sp. zn. 38 Er 2310/12 EX 8338/12 o žiadosti doručenej dňa 19. 7. 2012 bolo rozhodnuté dňa 30. 7. 2012. O žiadosti o vydanie poverenia exekútorovi v konaní povinnej H. C. sp.zn. 35Er 88/11 EX 17143/10 ktorá bola doručená súdu dňa 17.1.2011, tento rozhodol 24.1.2011.

Vo všetkých vyššie zmienených exekučných konaniach bola dodržaná 15-dňová lehota na rozhodnutie súdu o žiadosti, resp. súd konal o žiadosti v čase, keď sa zákonná lehota na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia nevzťahovala.

V prípade ostatných konaní, v ktorých bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá podľa Exekučného poriadku v znení účinnom do 1.6.2011, a stalo sa tak po uplynutí 15 dňovej lehoty, dôvodnosť nároku žalobcu by bolo možné posudzovať tiež podľa kritérií vymedzených rozhodnutím Ústavného súdu SR sp.zn. I ÚS 476/2012. V uvedenom rozhodnutí ústavný súd konal o sťažnosti žalobcu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy na prietahy v exekučných konaniach vedených Okresným súdom Bratislava I, pričom konštatoval nemožnosť dovoľávať sa ochrany práv na prejednanie veci v primeranej lehote bez zbytočných prietahov v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska druhu i povahy netrvá tak dlho, aby sa vôbec o zbytočných prietahoch dalo uvažovať. V exekučnom konaní proti povinnému T. W. sp. zn. 38Er 3167/10 EX 13590/10 žiadosť o poverenie bola doručená súdu dňa 29. 11. 2010, rozhodnuté o nej bolo dňa 26. 1. 2011. Vo veci proti U. F. W.D. sp. zn. 38ER 1241/10 EX 3091/10 bola žiadosť doručená súdu 28. 4. 2010, ktorý o nej rozhodol dňa 30.8. 2010. V konaní proti povinnej P. M., sp. zn. 38ER 3334/10 EX 14368/10 bola žiadosť o vydanie poverenia doručená súdu 13. 12. 2010, rozhodnuté o nej bolo dňa 25. 1. 2011. Vo veci povinného Q. Y., sp. zn. 49 Er 3767/ 2009 EX 11906/09 o žiadosti doručenej súdu 24. 11.2009, rozhodol súd 16. 3. 2010. V konaní povinného U. L. sp.zn. 35 Er 2355/10 EX 16507/10 bola žiadosť doručená 23. 12. 2010 a zamietnutá rozhodnutím súdu zo dňa

12. 1. 2011. Vo veci sp. zn. 38Er 196/11 Ex 18681/10 povinného D. S. o žiadosti doručenej súdu dňa 31. 1. 2011 bolo rozhodnuté dňa 8. 4. 2011.

Lehota, v ktorej exekučný súd rozhodol o žiadostiach o udelenia poverenia v uvedených konaniach je primeraná charakteru posudzovaných vecí vyžadujúcich si dôslednejší prieskum (spotrebiteľské právo), a konanie o žiadosti netrvalo tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prieťahoch.

Žalobca svoj nárok vyvodzoval zo zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, za ktorý sa podľa § 9 zákona č. 514/03 Z. z. považuje aj porušenie orgánu verejnej moci urobiť úkony, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom škoda spôsobená.

Súd konštatoval, že v exekučných konaniach nebolo zistené konanie či opomenutie, ktoré by bolo možné považovať za nesprávny úradný postup, nebola zistená ani existencia nezákonného rozhodnutia, niet tak žiadneho zákonom definovaného dôvodu, na podklade ktorého by žalobca mohol uplatňovať nárok na náhradu škody.

Žalobca navyše ani nepreukázal, aby mu vznikla nejaká škoda, a aby táto bola v príčinnej súvislosti s tvrdým postupom Okresného súdu Košice II v exekučnom konaní. Žalobca škodu na majetku vyčíslil ako sumu pohľadávky vyplývajúcu z rozhodcovského rozsudku, zahrňujúcu priznanú istinu a príslušenstvo. Súd poukazuje na už vyššie zmienené skutočnosti, že ak rozhodcovský rozsudok bol vydaný bez platne uzavretej rozhodcovskej doložky, bol vydaný orgánom, ktorý na to nemal právomoc a jedná sa teda o nulitný akt, nemajúci právne účinky. Žalobcovi nič nebránilo v uplatnení jeho nároku v konaní pred súdom. Žalobca bol povinný preukázať, že nárok ktorý mu bol priznaný rozhodcovským rozsudkom, ktorý je nevykonateľný, a ktorý nárok žiada priznať ako škodu, by mu bol priznaný aj v konaní pred všeobecným súdom. Z obsahu úverových zmlúv, ktoré boli podkladom pre rozhodcovské konanie je však zrejmé, že pohľadávka priznaná žalobcovi rozhodcovským rozsudkom zahŕňala aj právo na príslušenstvo - úroky 0,25% denne z dlžnej sumy, čo zodpovedá až 100-násobnému navýšeniu istiny za každý rok, resp. úrok bol priznaný, aj keď v zmluve dohodnutý nebol. Takto uplatnený nárok je však v rozpore nielen so zákonnou úpravou na ochranu spotrebiteľa ako neprijateľná zmluvná podmienka, ale aj so zásadou dobrých mravov. Preto niet dôvodu sa domnievať, že žalobca by bol v konaní pred všeobecným súdom úspešný a už vôbec nemožno vyvodit' príčinnú súvislosť medzi nezákonnými alebo zákon obchádzajúcimi zmluvnými ustanoveniami nachádzajúcimi sa v zmluvách žalobcu a činnosťou exekučného súdu. Obsah zmluvných ustanovení je dôvodom, pre ktorý nebolo možné považovať rozhodcovské doložky za platné, a za tento obsah nesie v plnej miere zodpovednosť žalobca, ktorý zmluvy vyhotovoval.

Nakoľko žalobca nepreukázal žiadny z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu (nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie, vznik škody, príčinnú súvislosť), neexistujú ani žiadne dôvody pre náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej výšku odvodil len matematickým výpočtom od výšky spôsobenej škody. Podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/03 Z.z., nemajetková ujma sa určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, posudzuje sa závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli. V návrhu žalobcu však absentujú skutočnosti rozhodujúce pre zistenie, či by vôbec mohlo dôjsť k vzniku nemajetkovej ujmy spoločnosti žalobcu, pričom subjektívne pocity jej riadiacich členov, nie sú právne významné. Potrebné by však bolo prihliadať na samotné správanie sa spoločnosti Pohotovosť. s.r.o. v dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahoch. Kriticky sa k obsahu zmluvných podmienok v zmluvách žalobcu uzavretých so spotrebiteľom vyjadřila aj Európska komisia, ktorá konštatovala, že zmluvné podmienky vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa, a prostredníctvom inštitútu rozhodcovského konania má veriteľ možnosť uplatniť svoje nároky bez toho, aby boli posúdené podľa týchto relevantných noriem. Aj z uvedeného je zrejmé, že problémy s vymáhateľnosťou nárokov zo spotrebiteľských zmlúv uzavretých spoločnosťou, sú v príčinnej súvislosti s negatívnymi obchodnými praktikami spoločnosti.

Rozhodnutie o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 142 ods. 1 Obč. súd. por., podľa ktorého procesne úspešnému účastníkovi patrí právo na náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva v konaní proti účastníkovi, ktorý v konaní úspech nemal. V danom prípade žalobca, ako neúspešná sporová strana nemá právo na náhradu vzniknutých trov, žalovanému žiadne preukazateľné trov konania nevznikli, preto súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od doručenia na Krajský súd v Košiciach, prostredníctvom Okresného súdu Košice II, v troch vyhotoveniach. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. /§ 205 ods. 2, 3 OSP/.